

SHERRYL WOODS

De beste
keuze

Vertaling Yvonne de Hoog

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2007 Sherryl Woods
Oorspronkelijke titel: *A Slice of Heaven*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2016 HarperCollins Holland
Vertaling: Yvonne de Hoog
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0672 7
ISBN 978 94 027 5542 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie oktober 2020

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books^{*}, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
^{*} en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ^{*} zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

De geur van aangebrande toast had net Dana Sues aandacht getrokken, toen de rookmelder afging. Ze griste het zwartgeblakerde brood uit het broodrooster, gooide het in de gootsteen, greep een handdoek en wapperde deze voor het krijsende alarm heen en weer, tot het overgevoelige apparaat eindelijk tot rust kwam.

‘Mam, wat is hier in hemelsnaam aan de hand?’ Annie stond met opgetrokken neus in de deuropening. Ze was klaar om naar school te gaan, gekleed in een spijkerbroek die om haar te dunne lijf slobberde en een T-shirt met een lage, ronde halslijn, die haar bleke, strak over haar uitstekende sleutelbeenderen gespannen, huid onthulde.

De neiging onderdrukkend iets te zeggen over dit bewijs dat Annie nog meer was afgevallen, wierp Dana Sue haar tienerdochter een chagrijnige blik toe. ‘Wat denk je?’

‘Je hebt de toast weer laten aanbranden.’ Een grijns verspreidde zich over Annies gezicht, waardoor het iets minder opviel hoe uitgemergeld dat was. ‘Mooie kokkin ben jij. Als ik dit openbaar zou maken, zou niemand ooit nog bij Sullivan’s komen eten.’

‘Wat dan ook precies de reden is waarom we geen ontbijt serveren, en waarom jij geheimhouding gezworen hebt, tenzij je huisarrest wilt krijgen, zonder telefoon en afgesloten van je e-mail tot je dertig bent,’ deelde Dana Sue haar mee, en niet alléén bij wijze van grap.

Sullivan’s was een groot succes geweest vanaf het moment dat ze de deuren van het restaurant geopend had. Via mond-tot-mondreclame had de populariteit zich over de hele regio verspreid. Zelfs Even Charles, culinair recensent

van toprestaurants, had Sullivan's geroemd om zijn innovatieve Zuidelijke gerechten. Dana Sue had er absoluut geen behoefte aan dat haar brutale dochter dat zou ruïneren door uit de school te klappen over haar culinaire mislukkingen thuis.

'Waarom was je trouwens toast aan het maken? Je eet dat niet eens.' Annie vulde een glas met water, nam er een klein slokje van en goot de rest in de gootsteen.

'Ik was ontbijt voor je aan het maken,' zei ze, terwijl ze een bord met een luchtige omelet uit de oven haalde, waarin ze hem warm had gehouden. Ze voegde er wat vetarme kaas aan toe en fijngesneden rode en groene paprika, precies zoals Annie het altijd graag had. De omelet was perfect en bood een aanblik die geschikt zou zijn voor de cover van welk culinair tijdschrift dan ook.

Vol afschuw keek Annie naar het eten, met een blik die de meeste mensen bewaarden voor platgereden dieren. 'Liever niet.'

'Ga zitten,' gebood Dana Sue. Haar geduld werd weer eens op de proef gesteld door de maar al te bekende reactie. 'Je moet eten. Het ontbijt is de belangrijkste maaltijd, vooral op een schooldag. Zie de eiwitten maar als hersenvoer. Trouwens, ik heb mezelf uit bed gesleept om dit voor jou te maken, dus je gaat het wel opeten.'

Annie, haar beeldschone zestienjarige dochter, keek haar aan met een o-moeder-niet-weer-blik, maar ze ging tenminste wel aan tafel zitten.

Dana Sue nam tegenover haar plaats, met een beker zwarte koffie tussen haar handen geklemd, alsof het vloeibaar goud was. Na een late avond in het restaurant had ze vroeg in de ochtend alle cafeïne nodig die ze krijgen kon, zodat ze alert genoeg was om met Annies snelle, ontwijkende gedrag om te kunnen gaan. 'Hoe was je eerste dag terug op school?' vroeg ze.

Annie haalde haar schouders op.

‘Heb je nog lessen samen met Ty dit jaar?’ Zo lang Dana Sue het zich kon herinneren, was Annie al verliefd geweest op Tyler Townsend, wiens moeder een van Dana Sues beste vriendinnen was en sinds kort zakenpartner van The Corner Spa, de nieuwe fitnessclub voor vrouwen in Serenity.

‘Mam, hij is vierdejaars, ik ben derdejaars,’ verklaarde Annie overdreven geduldig. ‘We hebben geen enkel vak samen.’

‘Jammer,’ zei Dana Sue, en ze meende het.

Ty had wat problemen gehad sinds zijn vader Maddie had verlaten, maar hij was altijd een goed klankbord geweest voor Annie, zoals een oudere broer, of een beste vriend dat kon zijn. Niet dat Annie dat op waarde wist te schatten. Ze wenste dat Ty haar zou opmerken als méísje, als iemand met wie hij uit zou willen gaan. Tot dusver had Ty echter helemaal niets opgemerkt.

Ze bestudeerde Annies norske gezichtsuitdrukking en probeerde het nog een keer, vastbesloten een manier te vinden om contact te krijgen met het kind dat haar te snel ontglipte. ‘Vind je je leraren leuk?’

‘Zij praten. Ik luister. Wat valt daar leuk aan te vinden?’

Dana Sue onderdrukte een zucht. Nog maar een paar jaar geleden was Annie een kleine kletskaus geweest. Er was geen detail van haar dag dat ze niet had willen delen met haar vader en moeder. Natuurlijk was alles veranderd sinds Ronnie Dana Sue twee jaar geleden bedrogen had, en zij hem eruit had gegooid. Annies adoratie voor haar vader was verdwenen, en Dana Sues hart was gebroken. Na de scheiding was het stil geworden in het huishouden van de Sullivans, aangezien geen van hen beiden wilde praten over het enige wat er werkelijk toe deed.

‘Mam, ik moet gaan, anders kom ik te laat.’ Met een blik op de klok schoot Annie overeind.

Dana Sue keek naar het onaangerode bord met eten. 'Je hebt er geen hap van gegeten.'

'Sorry, het ziet er fantastisch uit, maar ik heb geen trek. Tot vanavond.' Ze kuste Dana Sue vluchtig op haar wang en ging ervandoor, een niet langer perfect uitziende omelet achterlatend en een vleugje parfum dat Dana Sue herkende als het dure luchtje dat ze afgelopen kerst voor zichzelf gekocht had, en dat ze alleen droeg bij zeer speciale gelegenheden. Aangezien zulke gelegenheden sinds de scheiding zeer zeldzaam waren geworden, deed het er eigenlijk niet eens toe dat haar dochter het verspilde aan de jongens op school.

Pas toen ze weer alleen was, en haar koffie koud geworden was, bemerkte ze dat de bruine zak waar Annies lunch in zat nog op het aanrecht stond. Het zou kunnen dat Annie hem over het hoofd gezien had, maar Dana Sue wist wel beter. Annie had hem opzettelijk achtergelaten, net zoals ze het ontbijt dat haar moeder had klaargemaakt, genegeerd had.

De herinnering aan vorig jaar, toen Annie tijdens Maddies huwelijksreceptie was flauwgevallen, kwam weer bij haar boven en daarmee opnieuw een golf van paniek. 'O, liefje,' mompelde ze. 'Niet weer.'

'Ik denk dat ik vanavond een ouderwetse broodpudding ga maken als dessert, met een paar granny smiths voor de textuur en om het een zuurtje te geven,' zei Erik Whitney, nog voordat Dana Sue de kans had gekregen haar schort voor te knopen. 'Wat denk jij?'

Ook al liep het water haar in de mond, haar hersenen waren de koolhydraten al aan het tellen. Veel te veel, besloot ze zuchtend. Haar klanten konden zich tegoed doen, maar zij zou het dessert moeten mijden als de pest.

Erik keek haar bezorgd aan. 'Te veel suiker?'

'Voor mij wel ja. Voor de rest van het universum klinkt het perfect.'

‘Ik zou in plaats daarvan een vruchtentaart kunnen maken, misschien met een suikervervanger,’ stelde hij voor.

Ze schudde haar hoofd. Ze had de reputatie van Sullivan’s opgebouwd door een nieuwe draai te geven aan oude, favoriete recepten uit het Zuiden. Meestal waren haar keuzes gezonder dan de traditionele, met veel boter bereide gerechten, maar als het om desserts ging, wist ze dat haar klanten een voorkeur hadden voor de vetrijke variant.

Ze had Erik rechtstreeks vanaf het Atlanta Culinaire Instituut ingehuurd, omdat hij volgens de plaatsingsmedewerker van de school de beste kandidaat-patissier was die ze in jaren gezien hadden. Erik was al in de dertig en daarmee ouder dan de meeste studenten die afstudeerden. Hij wilde graag laten zien wat hij kon, experimenteerde enthousiast en had haar en haar klanten nooit teleurgesteld. Hij betekende een dusdanig grote verbetering na haar laatste souschef, een temperamentvolle man met wie lastig samen te werken viel, dat Dana Sue haar zegeningen telde, iedere dag waarop Erik de rol van patissier en die van souschef gelijktijdig op zich kon nemen. Hij was al snel meer geworden dan een werknemer. Hij was een vriend geworden.

Er was bovendien al een grote vraag ontstaan in South Carolina naar de bruiloftstaarten van Erik. Hij had de traditionele taart verheven tot een vorm van kunst die wedijverde met alles wat er te zien was op de luxe bruiloften van beroemdheden.

Dana Sue wist dat ze geluk had als ze hem nog een of twee jaar zou weten te behouden, voordat een of ander restaurant uit de grote stad, of een cateringbedrijf hem weg zou lokken. Maar op dit moment leek hij tevreden in Serenity, blij met de speelruimte die ze hem gaf.

‘We hebben in de zomer al genoeg vruchtentaarten gereserveerd,’ zei ze. ‘Die broodpudding klinkt geweldig voor vanavond. Je bakt voor de klanten, niet voor mij.’

Wanneer was de laatste keer geweest dat ze zichzelf ook maar een theelepeltje had gegund van een van Eriks machtige desserts? Niet sinds dokter Marshall haar weer eens vermanend had toegesproken, en haar gezegd had dat ze de vijftien pond moest kwijtraken die ze de afgelopen twee jaar was aangekomen. Hij had haar gewaarschuwd dat ze anders het risico liep diabetes te krijgen, de ziekte die haar moeder fataal was geworden. Dat zou op zich al voldoende waarschuwing moeten zijn geweest voor Dana Sue, zonder dat de dokter haar daar steeds aan zou moeten herinneren.

Ze had gedacht dat het samenwerken met haar twee vriendinnen, om The Corner Spa te openen, haar zo bezig zou houden dat ze zich wel aan haar dieet zou houden. Ze had zichzelf er ook van overtuigd dat de spectaculaire omgeving die ze gecreëerd hadden, een stimulans voor haar zou zijn om te gaan trainen. Tot nu toe was ze echter nog vijf pond extra aangekomen door alle gezonde drankjes en de caloriearme muffins uit te proberen die ze op het menu van de fitnessclub gezet hadden. Er was een perzik-perensmoothie waar je een moord voor zou plegen.

In gewicht toenemen was dan misschien wel een beroepsrisico voor een kok, maar Dana Sue weet het deels ook aan het stuklopen van haar huwelijk. Toen ze Ronnie Sullivan haar huis uit geschopt had omdat hij haar bedrogen had, had ze zichzelf getroost met eten – in tegenstelling tot haar dochter, die ervoor gekozen had eten te vermijden.

‘Je bent niet de enige persoon in Serenity die zich druk maakt over suiker,’ hielp Erik haar herinneren. ‘Ik kan me aanpassen.’

‘Dat kan ik ook. Het is niet zo dat ik doodga van de honger, lieverd. Er staan vanavond zat groentes, en drie gezonde hoofdgerechten op het menu. Ga nu je toverwerk maar verrichten. Onze vaste gasten verwachten iedere keer iets geweldigs van je.’

‘Oké,’ zei hij uiteindelijk. Hij keek haar doordringend aan. ‘Wil je me nog vertellen wat er verder aan de hand is?’

‘Hoe kom je erbij dat er nog iets aan de hand is?’

‘Ervaring,’ zei hij eenvoudigweg. ‘En als je niet met mij wilt praten, bel dan naar Maddie of Heleen en praat het van je af. Als je tijdens de drukte van het diner net zo afwezig bent als je tijdens de lunch was, dan ben ik de hele avond bezig om jou uit de brand te helpen.’

‘Pardon?’ zei ze stijfjes, absoluut niet blij met zijn terechte commentaar.

‘Schat, er kwam een half dozijn maaltijden terug, omdat je een deel van de bestelling vergeten was. Dat je de Franse frietjes vergeet, is nog tot daaraantoe, maar het is wat anders als je het vlees vergeet.’

Ze kreunde. ‘O, hemel. Ik hoopte dat je dat niet gezien had.’

Hij knipoogde naar haar. ‘Ik zie bijna alles wat hier gebeurt. Daardoor ben ik ook zo’n goede steun voor je. En ga nu dat telefoontje maar plegen.’

Dana Sue onderdrukte een zucht. Terwijl Erik ingrediënten ging verzamelen in hun goed uitgeruste voorraadkamer, dwaalden haar gedachten weer af naar haar dochter. Ze kon onmogelijk nog langer ontkennen dat Annie iedere dag magerder werd, al beweerde Annie zelf dat ze niet dunner was dan de modellen die ze in bladen zag en op televisie, en dat ze heel gezond was. Dana Sue dacht daar toch anders over. Annies kleren hingen losjes om haar benige gestalte, in een weinig effectieve poging te verhullen hoe mager ze werkelijk was. Dana Sue was ervan overtuigd dat ze zichzelf uithongerde, zodat ze niet zou eindigen als haar moeder – te dik en alleen.

Ondanks een hectisch tempo tijdens de lunchdrukte, wat haar meestal juist energie gaf en haar gefocust hield, was ze vandaag niet in staat geweest om het beeld uit haar hoofd te

zetten van die achtergelaten bruine zak. Gewoonlijk deed Annie wel alsof ze in ieder geval iets at, alleen al om ervoor te zorgen dat haar moeder haar met rust liet. Nu vroeg Dana Sue zich af of die achtergelaten papieren zak, met daarin een volkoren sandwich met kalkoen, selderij en wortelreepjes, en een banaan, niet een schreeuw om hulp was.

Blij dat Erik de voorbereidingen voor het diner in de gaten kon houden in de hypermoderne, roestvrijstalen keuken, glipte Dana Sue haar overvolle kantoortje in, om zijn advies op te volgen en Maddie op de sportschool te bellen. Wanneer haar wereld in elkaar leek te storten, wendde ze zich altijd tot haar twee beste vriendinnen – Maddie Maddox, die The Corner Spa runde, en advocate Helen Decatur – voor verstandig advies, of een schouder om op uit te huilen. In de loop der jaren waren de twee eraan gewend geraakt in beide te voorzien. Niemand in Serenity kon aan één van de Sweet Magnolia's komen, zonder het met de andere twee aan de stok te krijgen.

Ze hadden elkaar gesteund tijdens schoolmeisjesverliefdheden, mislukte huwelijken en gezondheidsproblemen. Ze hadden vreugde en verdriet gedeeld. Recenter waren ze samen in zaken gegaan, wat hen zo mogelijk nog dichter bij elkaar had gebracht. Hun uiteenlopende vaardigheden vulden elkaar goed aan.

‘Hoe staan de zaken ervoor in de fitnesswereld?’ vroeg Dana Sue, een vrolijke toon forcerend.

‘Wat is er mis?’ vroeg Maddie direct.

Het ergerde Dana Sue dat ze voor de tweede keer die middag zo makkelijk doorzien werd. Het was duidelijk dat ze haar emoties niet zo goed kon verbergen als ze zou willen. ‘Waarom neem je automatisch aan dat er iets mis zou zijn?’

‘Omdat over minder dan een uur de drukte voor het diner begint,’ zei Maddie. ‘Gewoonlijk zit je dan tot je nek in de voorbereidingen. Je gaat niet zomaar bellen voor een gezels-

lig kletspraatje voor het negen uur is en alles weer een beetje rustiger wordt.’

‘Ik ben veel te voorspelbaar,’ mopperde Dana Sue, en ze beloofde zichzelf dat ze daar verandering in zou brengen. Ooit was ze de dapperste en de meest roekeloze geweest van de Sweet Magnolia’s. Maar sinds de scheiding, wetende dat ze een dochter groot moest brengen en moest laten studeren – haar ex-man betaalde niet meer dan de wettelijke alimentatie – was ze voorzichtig geworden.

‘Dus, wat is er? Wat is er mis?’ herhaalde Maddie. ‘Heeft er iemand geklaagd over de quiche bij de lunch? Was de sla van de groenteboer niet knapperig genoeg?’

‘Heel grappig,’ zei Dana Sue, niet in het minst geamuseerd door Maddies verwijzing naar haar perfectionisme. ‘Het is Annie. Ik denk echt dat ze weer in de problemen zit, Maddie. Ik weet dat jij en Helen al langer bezorgd zijn over haar eetgewoonten en haar gewichtsverlies. We zijn ons allemaal doodgeschrokken toen ze instortte op jouw bruiloft, maar dat is bijna een jaar geleden en sindsdien ging het beter met haar. Daar heb ik wel voor gezorgd.’ Plotseling overweldigd door een golf van ongewone hulpeloosheid, voegde ze eraan toe: ‘Maar nu weet ik het niet meer. Ik denk dat ik mezelf voor de gek heb gehouden.’

‘Vertel me wat er gebeurd is.’

Dana Sue deed kort verslag van die ochtend. ‘Maak ik me er te druk over dat ze het ontbijt dat ik voor haar had klaargemaakt, negeert en dat ze haar lunch laat staan?’ vroeg ze hoopvol.

‘Als dat de enige aanwijzingen waren die je had, zou ik ja zeggen,’ antwoordde Maddie. ‘Maar, lieverd, je weet dat er ook andere tekenen zijn dat Annie een eetstoornis heeft. We hebben ze allemaal gezien. Dat ze flauwviel op mijn bruiloft, was een waarschuwing. Als ze anorexia heeft, zal dat niet zomaar op miraculeuze wijze veranderen. Ze is er waar-

schijnlijk alleen maar beter in geworden het voor jou te verbergen. Ze heeft psychologische hulp nodig.'

Dana Sue klampte zich nog steeds vast aan de hoop dat ze het allemaal bij het verkeerde eind hadden. 'Misschien zijn het gewoon de zenuwen omdat ze weer naar school moet, of misschien eet ze junkfood op school,' opperde ze. Ze vroeg zich af of Maddies zoon misschien iets gemerkt had. 'Kun je eens met Ty praten? Misschien heeft hij enig idee. Ze hebben geen les samen, dat weet ik. Dat heeft Annie me vandaag verteld, maar misschien hebben ze samen pauze.'

'Ik zal het hem vragen,' beloofde Maddie. 'Maar ik weet niet zeker of tienerjongens ook maar enige aandacht besteden aan wat meisjes eten. Ze hebben het te druk met alles op te schrokken wat ze zien.'

'Probeer het,' smeekte Dana Sue. 'Het is duidelijk dat ik niets bereik door met haar te praten. Ze voelt zich alleen maar in de verdediging gedrongen.'

'Ik zal mijn best doen,' beloofde Maddie. 'Ik zal het ook aan Cal vragen. Je hebt geen idee hoeveel roddels mijn man in de kleedkamer te horen krijgt. Wie had ooit kunnen denken dat een honkbalcoach zoveel weet? Hij is misschien wel het beste hulpmiddel van de school om op de hoogte te blijven van wat de kinderen van plan zijn. Volgens mij weet hij soms al dat leerlingen in de problemen zitten, voordat hun eigen ouders het weten. Dat was tenminste wel zo in Ty's geval.'

'Dat weet ik nog,' zei Dana Sue. Ze herinnerde zich dat de bezorgdheid om Ty Maddie en Cal dichterbij elkaar had gebracht. 'Dank je dat je hierin wilt verdiepen, Maddie. Laat me weten wat je ontdekt, oké?'

'Natuurlijk. Ik zal je vanavond laat nog even bellen,' beloofde haar vriendin. 'Probeer je niet te veel zorgen te maken. Annie is een slimme meid.'

'Maar misschien niet slim genoeg,' zei Dana Sue mis-

troostig. 'Ik weet dat dit soort dingen kan gebeuren door groepsdruk en door alle rolmodellen die de meiden op tv zien en in films, maar Annie heeft ook nog een hoop andere problemen doordat haar vader mij bedroog.'

'Denk je dat dit iets met Ronnie te maken heeft?' Maddie klonk sceptisch.

'Dat denk ik wel. Ik denk dat ze zichzelf ervan overtuigd heeft dat dit niet gebeurd zou zijn als ik achtenveertig kilo had gewogen. Maar dat weeg ik natuurlijk al sinds de brugklas niet meer.'

'Je bent ook nog eens een meter achtenzeventig lang. Je zou er belachelijk uitzien.'

'Waarschijnlijk wel, maar het zou misschien wel leuk zijn om de sierlijke, slanke look uit te testen op de mannen in *Serenity*,' zei ze met een ondertoon van verlangen in haar stem. Iets realistischer voegde ze eraan toe: 'Maar dat zal nooit gebeuren. Hoezeer ik tegenwoordig ook mijn best doe, ik krijg er niet meer dan een pond af. En die blijft er nooit lang af. Ik ben voorbestemd om lang, maar onelegant te zijn.'

'Dat klinkt alsof Annie niet de enige is die een preek kan gebruiken over haar lichaamsbeeld,' zei Maddie. 'Ik zal zorgen dat Helen hier morgenochtend zo vroeg mogelijk heen komt. Wanneer je langskomt om de salades voor het café af te geven, zullen we die manier van denken van jou meteen aanpakken. Je bent prachtig, Dana Sue, en dat mag je nooit vergeten.'

'Laten we ons voorlopig concentreren op Annie,' zei ze, haar eigen eetproblemen wegwuivend, evenals Maddies loyale poging haar een hart onder de riem te steken. 'Zij is degene die echt in de problemen zou kunnen zitten, niet ik.'

'Dan zullen Helen en ik je helpen daar iets aan te doen,' verzekerde Maddie haar. 'Hebben de *Sweet Magnolia's* elkaar ooit in de steek gelaten?'

'Nooit,' gaf Dana Sue toe. Ze aarzelde toen een verre her-

innering bij haar naar boven kwam die haar deed glimlachen, en die haar bezorgdheid over Annie tijdelijk verdreef. ‘Wacht. Dat neem ik terug. Er was die keer dat jullie me aan mijn lot overlieten, toen ik met een agent te maken kreeg, nadat we een grap hadden uitgehaald met onze gymleraar.’

‘Die grap was jouw idee, en we hebben je niet opzettelijk achtergelaten,’ verbeterde Maddie haar. ‘We dachten dat je harder kon rennen. We zijn daarna teruggekomen voor jou, is het niet?’

‘Zeker. Nadat die agent mijn ouders gebeld had en gedreigd had me naar de gevangenis te brengen als hij me ooit weer betrapte op zoiets stoms. Ik was zo bang, dat ik aan het overgeven was tegen de tijd dat jullie terugkwamen.’

‘Tja, ach, het is niet nodig om oude koeien uit de sloot te halen,’ zei Maddie resoluut. ‘We zullen er zijn om Annie te helpen, met wat ze ook nodig heeft. En jou ook.’

‘Dank je. Ik spreek je later nog.’

Nadat Dana Sue had opgehangen, ervoer ze het eerste vage gevoel van opluchting. Ze had al veel turbulente tijden meegemaakt, en met Maddie en Helen aan haar zijde altijd gezegevierd. Ze hadden haar door haar scheiding heen geholpen, en haar geholpen haar restaurant te openen, toen ze er niet van overtuigd was dat ze het kon. Deze crisis – als er al een crisis was – zouden ze net zo makkelijk kunnen tackelen, als ze de koppen bij elkaar zouden steken.

Annie had een hekel aan de gymles. Ze was een enorme kluns. Erger nog, Ms. Franklin – die hooguit vijfenveertig kilo woog en overliep van enthousiasme voor alles wat met sport te maken had – keek altijd boos naar haar, alsof er iets mis was met haar. Gewoonlijk keek Annie dan boos terug, maar vandaag leek ze de energie er niet voor op te kunnen brengen.

‘Annie, ik wil je na de les even spreken,’ zei Ms. Franklin,

nadat ze hen allemaal gemarteld had door ze de baan rond te laten joggen. Twee keer.

‘O, o,’ zei Sarah, Annie vol medeleven aankijkend. ‘Wat zou ze willen?’

‘Ik denk niet dat ze me voor het atletiekteam gaat vragen,’ grapte Annie, terwijl ze nog steeds op adem probeerde te komen. Ze was nooit sportief geweest, maar de laatste tijd raakte ze zelfs door de geringste inspanning al buiten adem, in tegenstelling tot Sarah, die eruitzag alsof het rennen niet zwaarder was geweest dan een wandelingetje van het ene klaslokaal naar het andere.

Sarah, die al sinds groep vijf haar beste vriendin was en haar diepste, donkerste geheimen kende, keek haar bezorgd aan. ‘Je denkt toch niet dat ze iets gaat zeggen over je gebrek aan conditie, of wel? Volwassenen raken altijd helemaal over hun toeren als ze denken dat we niet in staat zijn om aan een marathon mee te doen of zo. Ik bedoel maar, wie zou dat willen?’

‘Ik niet,’ was Annie het met haar eens, opgelucht dat het vreemde, razende gevoel in haar borst eindelijk iets was afgenomen, en ze weer iets normaler adem kon halen.

‘Misschien is ze erachter gekomen dat je bent flauwgevallen en in het ziekenhuis terecht bent gekomen.’

‘Ach kom, Sarah. Dat was vorig jaar,’ mopperde Annie. ‘Dat is iedereen al vergeten.’

‘Ik wil alleen maar zeggen, dat als Ms. Franklin denkt dat je in haar klas gaat flauwvallen, ze je misschien wel vrijaf geeft.’

‘Alsof dat ooit zou gebeuren,’ schamperde Annie. ‘Niemand krijgt vrijstelling van de gymles zonder een soort doktersverklaring, en die zal dokter Marshall me nooit geven. Niet dat ik erom zou vragen. Als ik dat zou doen, zou mam een toeval krijgen. Ze maakt zich nog steeds druk omdat ik niet eet zoals zij vindt dat ik zou moeten.’ Ze rolde met haar

ogen. ‘Alsof de manier waarop zij eet zo gezond is. Ze is zoveel aangekomen sinds mijn vader weg is, dat geen enkele man ooit nog een tweede keer naar haar zal kijken. Ik zal er wel voor zorgen dat dat met mij niet gebeurt.’

‘Hoeveel weeg je nu?’ vroeg Sarah.

Annie haalde haar schouders op. ‘Dat weet ik niet precies.’

Haar vriendin reageerde met ongeloof. ‘O, dat weet je wel, Annie Sullivan. Ik weet zeker dat je je minstens drie keer per dag weegt.’

Annie fronste. Oké, misschien was ze een beetje obsessief in het voorkomen dat ze ook maar een onsje aankwam, maar ze kon er niet op vertrouwen dat de weegschaal thuis nauwkeurig was. Daarom woog ze zichzelf nog eens op de weegschaal in de kleedkamer. En soms nog eens, als ze bij The Corner Spa stopte om Maddie op te zoeken. Ook al wist ze haar gewicht tot op een ons nauwkeurig, dat betekende nog niet dat haar beste vriendin dat zou moeten weten. Trouwens, het ging niet om het getal op de weegschaal, het ging erom hoe ze eruitzag in de spiegel. Ze zag er dik uit en dat was het enige wat ertoe deed. Soms als ze zichzelf in al die spiegels in de fitnessclub zag, wilde ze huilen. Ze kon niet begrijpen dat haar moeder het kon verdragen om die ruimte binnen te lopen.

‘Annie?’ zei Sarah bezorgd. ‘Weeg je minder dan vijfenveertig kilo? Je ziet eruit alsof je nog geen veertig kilo weegt.’

‘En wat dan nog?’ zei Annie verdedigend. ‘Ik moet toch nog een paar kilo afvallen om er echt goed uit te zien.’

‘Maar je hebt beloofd dat je je niet meer obsessief met je gewicht zou bezighouden,’ zei Sarah, met een spoortje paniek in haar stem. ‘Je zei dat het het meest gênante moment in je leven was, toen je flauwviel terwijl je met Ty aan het dansen was, en dat dat je nooit meer zou overkomen. Je hebt iedereen verteld dat je je gewicht op minstens vijfenveertig

kilo zou houden, en zelfs dat is vrij weinig voor jouw lengte. Je hebt het belóófd,' zei ze nadrukkelijk. 'Hoe kun je dat nu vergeten zijn? Je weet dat het gebeurde doordat je niet at.'

'Ik had díé dag niet gegeten,' wierp Annie koppig tegen. 'Ik eet wel.'

'Wat heb je vandaag dan gegeten?' hield Sarah vol.

'Mijn moeder heeft een enorme omelet voor me gebakken voor het ontbijt.'

Sarah keek haar veelbetekenend aan. 'Maar heb je die opgegeten?'

Annie zuchtte. Sarah wilde dit blijkbaar niet laten gaan. 'Ik snap niet waarom je je hier zo druk over maakt. Wat heb jij vandaag gegeten?'

'Ik heb cornflakes gegeten als ontbijt, met een halve banaan, en een salade als lunch.'

Annie voelde zich misselijk worden als ze er alleen al aan dacht om zoveel te eten. 'Wel, goed voor jou. Kom maar niet naar me toe als je je kleren niet meer past omdat je te dik bent.'

'Ik kom niet aan,' zei Sarah. 'Ik ben zelfs een paar kilo kwijtgeraakt door verstandig te eten.' Ze keek Annie mismoedig aan. 'Ik zou echter wel alles overhebben voor een hamburger met patat. Als je mijn vader en moeder hoort praten, dan was dat het enige wat kinderen destijds aten. Ze gingen na het voetballen naar Wharton's om te schransen. Na schooltijd gingen ze er weer heen, om milkshakes te halen. Kun je je dat voorstellen?'

'Absoluut niet,' zei Annie. De laatste keer dat ze een hamburger en patat had gegeten, was tijdens een lunch met haar vader. Dat was op de dag waarop hij haar verteld had dat hij zou vertrekken, dat hij en mama zouden gaan scheiden. Aangezien ze haar moeder al zijn spullen in de voortuin had zien gooien, was het niet als een grote schok gekomen, maar het had haar toch misselijk gemaakt. Ze was van tafel ge-

gaan bij Wharton's, naar het toilet gerend en had ter plekke haar lunch eruit gegooid.

Sinds die vreselijke dag had ze niets meer lekker gevonden, de hamburgers met patat niet, die ze altijd zo lekker vond, pizza en ijs niet. Zelfs het eten dat mama op het menu van het restaurant had staan, vond ze niet lekker meer. Het was alsof haar vader tegelijk met haar hart, haar eetlust uit haar had weggerukt. De ontdekking dat hij haar moeder had bedrogen, en het aanschouwen van die enorme, gênante scene in de voortuin daarna, hadden ieder verlangen om ooit nog iets te eten weggevaagd. Ze wist dat haar moeder gelijk had gehad toen ze die scène schopte, maar het had er wel voor gezorgd dat zij zich alleen voelde, en leeg vanbinnen. Haar vader was degene geweest die haar altijd het mooiste en meest bijzondere meisje van de wereld had gevonden. Ze nam aan dat hij dat nog steeds vond, maar hij was niet in de buurt om het haar te vertellen. Het was niet hetzelfde om het door te telefoon te horen. Hoe vaak hij het ook zei, ze geloofde het niet, want hij kon onmogelijk weten hoe ze er tegenwoordig uitzag. Het was gewoon geklets.

'Het zou toch leuk zijn om gewoon wat rond te hangen bij Wharton's, vind je niet?' zei Sarah weemoedig. 'Er gaan nog steeds veel kinderen heen na schooltijd.'

'Ga je gang. Doe dat maar,' zei Annie. 'Laat je niet door mij tegenhouden.'

'Het zou helemaal niet leuk zijn zonder jou,' protesteerde ze. 'Kunnen we er niet gewoon één keertje heen? We hoeven niet hetzelfde te bestellen als alle anderen.'

Annie schudde haar hoofd al. 'Ik was er laatst met mijn moeder en Maddie en Ty. Ze staarden me allemaal aan omdat ik water bestelde met een schijfje citroen. Je zou bijna denken dat ik een biertje besteld had of iets dergelijks. En je weet dat Grace Wharton overal over roddelt. Mijn moeder zou binnen het uur weten dat ik er binnen was geweest en